

Arrest

nr. 119 441 van 25 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Lagos op 28 juli 1986, u bent christen en behorende tot de Igbo etnie.

U woonde van bij uw geboorte tot 2004 – 2005 in Lagos. Nadien studeerde u aan de universiteit van Benin en woonde u daar tot u uw scholing beëindigde in april 2010. Dan ging u in Owerri wonen bij (E.E.), uw collega bij de organisatie 'Movement for the Actualisation of the Sovereign of State of Biafra' (hierna MASSOB). Uzelf bent sinds 2000 lid van de organisatie MASSOB en op 7 juni 2010 werd u een geregistreerd lid bij de organisatie en deed u ook activiteiten voor de organisatie. Uw functie was 'second in command' in Owerri North. Op 7 januari 2011 werd u door de politie geconvoceerd om twee gearresteerde leden van MASSOB te identificeren. Na twee dagen opsluiting, werd u vrijgelaten. Op 24 augustus 2011 werd u een tweede maal gearresteerd, toen u een programma ter ere van

Emeka Ojukwu bijwoonde in Enugu State. U werd in Oko tegengehouden door de militairen van de 'Joint Military Task force' (hierna JTF) en opgesloten in de 'Barracks' in Anambra State, Oka Zone. U zat daar gedurende twee weken opgesloten. Nadien werd u overgebracht naar de 'Area' waar u werd vrijgelaten. Op 9 november 2011 (waarschijnlijk bedoelde u 2012) werd u een derde maal gearresteerd, toen u aanwezig was op een begrafenis in Ihiela. U werd gedurende drie maanden opgesloten in de gevangenis van Okwizu. Uw moeder en de advocaat van MASSOB regelden uw vrijlating door geld te geven aan een hoge officier. Op 5 – 6 februari 2013 werd u – samen met een 35-tal andere gevangenen – overgebracht naar Ezu. Daar riep een agent u en hij bracht u naar een hotel. Vandaar belde u uw advocaat. Hij bracht u naar Lagos, waar u tot 25 – 26 augustus 2013 bleef. Op 25 – 26 augustus 2013 verliet u Nigeria per vliegtuig en op 28 augustus 2013 kwam u in België toe. Op 11 september 2013 diende u te België een asielaanvraag in. Vanuit België had u contact met uw moeder. Deze stuurde u de dag voor het interview een kopie van een pagina uit de krant PM op, waarin u in één van de artikelen vermeld staat.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten, omdat u vervolging vreest door Nigeriaanse overheid wegens uw lidmaatschap van MASSOB, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk betrokken bent bij de organisatie MASSOB.

Zo blijkt dat uw kennis betreffende de organisatie MASSOB beperkt is. U gaf aan dat u in 2000 lid werd van de organisatie MASSOB en dat u op 7 juni 2010 een geregistreerd lid werd bij de organisatie en ook activiteiten deed voor de organisatie (gehoor CGVS, p.8).

Betreffende uw beweerde activiteiten, gaf u aan dat u jaarlijks geld ophaalde, u enkele keren per jaar nieuwe leden rekruteerde en u maandelijks naar meetings van MASSOB ging. U ging ook soms naar 'nood meetings'. U gaf aan dat deze nood meetings gehouden werden wanneer er arrestaties waren of er belangrijke problemen waren (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd wat op de maandelijkse vergaderingen van MASSOB besproken werd, gaf u vaag aan dat er een openingsgebed was en dat daarna gediscussieerd werd hoe de zaak zou kunnen opschieten (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd concreter te zijn, gaf u drie namen op van personen die in 2013 gearresteerd werden, namen die u in de media vernam. Toen u gevraagd werd andere namen te geven van leden van MASSOB die gearresteerd werden, kwam u niet verder dan één naam en twee voornamen (gehoor CGVS, p.11-12). Van iemand die daadwerkelijk de 'second in command' was en maandelijks naar de vergaderingen van MASSOB ging, mag men een accuratere kennis verwachten. Toen u – nadat u aangaf dat u 'second in command' was – gevraagd werd wie de 'first in command' was, gaf u aan dat het (E.E.) was (gehoor CGVS, p.12). Uit uw verklaringen die u aflegde in de vragenlijst van het CGVS (dd. 11/9/2013), blijkt dat u aangaf dat (M.C.) de 'first in command' was (vraag 3.3). Toen de dossierbehandelaar u met deze tegenstrijdigheid confronteerde, gaf u aan dat u (E.E.) opgaf en geen andere naam (gehoor CGVS, p.12). Uit uw verklaringen die u aflegde in de vragenlijst van het CGVS (dd. 11/9/2013), blijkt dat u op geen enkel moment de naam (E.E.) opgaf. Toen u gevraagd werd welke functie u had binnen MASSOB, gaf u aan dat u second in command was. Toen de vraag herhaald werd en u gevraagd werd welke titel u had binnen MASSOB, herhaalde u uw antwoord. U gaf verder aan dat er ook functies zijn als schatbewaarder en president. Toen u daarop aangegeven werd dat dit ook bedoeld werd met de vraag en u opnieuw gevraagd werd wat uw functie of uw post was binnen MASSOB, gaf u opnieuw aan dat u second in command was en u daarnaast geen enkele functie had binnen MASSOB (gehoor CGVS, p.12-13). Uit de door u neergelegde brief, opgesteld door de secretaris van MASSOB, staat echter vermeld dat u District Officer was voor MASSOB (zie administratief dossier). Toen de dossierbehandelaar u met deze tegenstrijdigheid confronteerde, kwam u niet verder dan het herhalen van het woord 'district'. Toen u opnieuw met uw tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, gaf u ontwijkend aan dat er niets over uw post vermeld werd, dat er District Officers zijn en u second in command was (gehoor CGVS, p.18).

Uit bovenstaande blijkt dat u zichzelf en de brief van de secretaris van MASSOB herhaaldelijk tegensprak betreffende uw functie bij MASSOB en uw directe leidinggevende. Van iemand die daadwerkelijk de 'second in command' was en herhaaldelijk de 'first in command' verving, mag men verwachten dat hij hierover en over zijn eigen functie consistente verklaringen aflegt, wat bij u niet

het geval was. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde betrokkenheid bij MASSOB.

Toen u gevraagd werd om de structuur van MASSOB te tekenen en de belangrijke, prominente leden – buiten de chairman en de schatbewaarder die u reeds vernoemde – op te noemen, gaf u aan dat er ook de advocaat van MASSOB was, namelijk Fustus Lacujomo (gehoor CGVS, p.15). U kon echter geen enkel ander belangrijk lid van MASSOB noemen en toen u gevraagd werd wie de secretaris van MASSOB is, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.17). Dit is opmerkelijk daar u een aanbevelingsbrief, opgesteld door de secretaris van MASSOB, neerlegde en men kan verwachten dat u weet wie deze gepersonaliseerde brief opstelde (zie administratief dossier). Toen u verder gevraagd werd wie de 'vice-director of information' van MASSOB is, gaf u aan dat deze functie niet bestaat (gehoor CGVS, p.15-16). Toen u later de naam David MacDavid opgeworpen werd, gaf u aan dat hij de president van de senaat is, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat deze persoon de 'vice-director of information' van MASSOB was in de periode dat u beweerde actief lid van MASSOB te zijn geweest (zie administratief dossier en gehoor CGVS, p.25). Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende MASSOB op bepaalde punten vaag en summier zijn. Bovenstaande onwetendheden zijn frappant, temeer daar u verklaarde dat u van 2000 lid bent van MASSOB, u sinds 7 juni 2010 een geregistreerd lid werd bij de organisatie en zelf een belangrijke functie had en u ook activiteiten deed voor de organisatie, waaronder maandelijkse vergaderingen en aldus een betere en concretere kennis betreffende deze organisatie verwacht kan worden. Bijgevolg maakte u niet geloofwaardig een actief lid te zijn geweest van deze organisatie en maakte u bijgevolg niet aannemelijk vervolgd te zijn geweest wegens uw betrokkenheid bij MASSOB.

Verder legde u een kopie van een pagina uit de krant PM neer. U verklaarde dat het een krant van 19 maart 2013 betreft en uw naam in het krantenartikel staat (gehoor CGVS, p.13). Er dient te worden vastgesteld dat het artikel 'Killing of the Igbo's' (het artikel waarin uw naam terug te vinden is) duidelijk op de pagina van de krant PM geplakt werd (zie de schaduwlijnen op de kopie) en het lettertype in het bewuste artikel kleiner is dan het lettertype op de rest van de pagina. Toen u daarop gewezen werd, bevestigde uw advocate de vaststellingen van de dossierbehandelaar en u gaf aan dat u zou proberen de originele krant vast te krijgen (gehoor CGVS, p.14). Later gaf u aan dat het krantenartikel u "gisteren" (i.e. de dag voor uw gehoor door het CGVS) opgezonden werd met Fedex en uw moeder het naar u opgezonden had. Toen u gevraagd werd waarom het artikel pas in oktober 2013 werd opgezonden, terwijl het dateert van 19 maart 2013, gaf u aan het niet te weten. Toen u gevraagd werd hoe uw moeder aan het document kwam, gaf u ontwijkend aan dat ze uw broer zond. Verder gaf u aan dat het een rapport is, dat er geen data in staan en het geen editie was die verscheen, terwijl u eerder gaf dat het een pagina uit de krant PM van 19 maart 2013 betreft (gehoor CGVS, p.13-15). Toen u gevraagd werd waar uw broer de krant kreeg gaf u ontwijkend aan dat u het gisteren kreeg. Toen u erop gewezen werd dat u deze ochtend telefoon kreeg van uw moeder en u gevraagd werd of u deze zaken niet vroeg, gaf u aan dat u er niet achter vroeg (gehoor CGVS, p.6 en p.15). Dit frauduleuze document en uw vage verklaringen betreffende het document ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder kan, betreffende de door u neergelegde aanbevelingsbrief, opgesteld door de secretaris van MASSOB, opgemerkt worden dat u erg vaag bent over het doel van deze brief. U gaf aan dat u aan uw moeder vroeg om deze brief aan te vragen bij MASSOB, maar toen u gevraagd werd waarom u deze brief wilde, gaf u ontwijkend aan dat het een aanbevelingsbrief was. Toen u gevraagd werd voor wie deze brief zou moeten dienen, gaf u aanvankelijk aan dat hij iedereen aangaat, om nadien aan te geven dat u naar Londen zou gaan en u asiel zou aanvragen in Londen en er ook een kantoor van Biafra is (gehoor CGVS, p.17). Het is erg opmerkelijk dat de secretaris van MASSOB in de brief die gediend zou moeten hebben om asiel aan te vragen in Londen niets zou vermelden over uw drie eerdere arrestaties wegens uw beweerde betrokkenheid bij MASSOB. Gelet op bovenstaande vaststellingen, doet bovenstaande brief verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient te worden vastgesteld dat de door u afgelegde verklaringen betreffende de gebeurtenissen op 9 november 2012 inconsistent zijn met de inhoud van de door u neergelegde krantenartikelen en u bovendien erg vaag bent betreffende uw beweerde detentie van 9 november 2012 tot 5-6 februari 2013, de reden waarom u uw land ontvluchtte.

U verklaarde dat u – samen met acht andere personen – gearresteerd werd door de politie op de begrafenis van de vader van Ndubisi (K.) te Ihiela. Toen u gevraagd werd om de namen van de acht anderen die met u gearresteerd werden te geven, gaf u aan dat er slechts vier personen van uw zone waren, namelijk (K.) Ndubisi, (P.E.), (C.M.) en (A.O.) (gehoor CGVS, p.22-23). Toen u gevraagd werd of één van deze personen in één van de door u neergelegde krantenartikelen vermeld werd, gaf u aan dat Ndubisi en Obinna vermeld werden en ze allebei op de begrafenis te Ihiela gearresteerd werden (gehoor CGVS, p.23). Uit het door u neergelegde krantenartikel (The Sun News dd.8/2/2013), blijkt dat Ndubisi en Obinna gearresteerd werden op 9 november 2012 op het MASSOB security office te Onitsha

en dus niet op de begrafenis, zoals u beweerde en dat ze gearresteerd werden door een gecombineerd team van veiligheidsagenten, dat bestond uit het leger, de politie en de SSS, en dus niet uit enkel agenten, zoals u aangaf (zie administratief dossier).

Verder gaf u aan dat u van 9 november 2012 tot 5-6 februari 2013 opgesloten werd in de gevangenis te Okwizu (gehoor CGVS, p.22-23). U gaf aan dat u met drie – vier mensen in een cel opgesloten werd en dat u ondervraagd werd in de gevangenis (gehoor CGVS, p.24). Toen u gevraagd werd de namen van uw drie tot vier celgenoten te geven, gaf u aan enkel hun bijnamen te kennen. Toen u gevraagd werd waarom uw celgenoten opgesloten zaten, gaf u opnieuw aan het niet te weten. Toen u daarop gevraagd werd wat u wél over uw celgenoten wist, gaf u aan niets over hen te weten. Toen u gevraagd werd namen te geven van mensen die u ondervroegen, gaf u aan het niet te weten en evenmin kende u van één van uw bewakers de naam (gehoor CGVS, p.24). U gaf verder aan dat uw moeder en uw advocaat geld gaven aan een hoge officier en dat u zo vrijkwam, maar toen u de naam van deze hoge officier gevraagd werd, kon u zijn naam niet geven (gehoor CGVS, p.24). Uw – beweerde – detentie (-periode van drie maanden) is een element dat de kern van uw asielrelaas uitmaakt en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat u dit nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenis die geacht mag worden in uw geheugen te zijn gegrift. Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden ondermijnen verder uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U legde een niet gedateerd geboortecertificaat van het Eiyeye ziekenhuis voor. Dit document bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Verder legde u een aantal scholingscertificaten neer, die op zich niet relevant zijn voor uw asielaanvraag. De door u neergelegde brief, opgesteld door de secretaris van MASSOB (dd.20/8/2013 en ondertekend op 5/9/2013), werd hogerop reeds besproken. Betreffende de door u neergelegde lidkaart van MASSOB kan worden gesteld dat om enige bewijskracht te hebben, de door u voorgelegde stukken ondersteund dienen te worden door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is. Overigens dient te worden vastgesteld dat u verklaarde dat u uw lidkaart van MASSOB in juni 2010 kreeg en dat dit de lidkaart is die u bij de DVZ neerlegde, terwijl blijkt dat uw lidkaart pas op 30 januari 2012 ondertekend werd (gehoor CGVS, p.15). Het door u neergelegde krantenartikel uit The Sun News (dd.8/2/2013), werd hogerop reeds besproken, net als de pagina uit PM (dd.19/3/2013). Betreffende de bundel internetartikelen en (andere) krantenartikelen dient te worden opgemerkt dat ze de algemene situatie van MASSOB en de problemen van anderen beschrijft, maar uw persoonlijke problemen niet aantoont, wat u ook bevestigde (gehoor CGVS, p.14). Het door u neergelegde T-shirt van MASSOB toont evenmin uw betrokkenheid bij MASSOB aan, laat staan de problemen die u erdoor gekend zou hebben. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/2, 48/3, 48/6, 48/7 en 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Na het citeren van voormelde wetsartikelen en na het geven van een algemene theoretische uiteenzetting omtrent de behandeling van en de bewijslast inzake asielaanvragen en een samenvatting van de bestreden beslissing, stelt verzoeker op pagina 10 van zijn verzoekschrift een gegronde vrees voor vervolging te koesteren bij een terugkeer naar Nigeria. Hij verwijst naar algemene informatie omtrent de situatie van (prominente) leden van MASSOB en stelt dat hij reeds driemaal slachtoffer werd

van vervolging door de Nigeriaanse overheid. Ondanks dat dit laatste een duidelijke aanwijzing vormt voor de gegrondheid van zijn vrees, geeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in de bestreden beslissing geen goede redenen waaruit blijkt dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Verder gaat de bestreden beslissing uit van de ongeloofwaardigheid van het relaas zonder na te gaan of er een vrees bestaat op basis van de gegevens die vaststaand zijn.

Hoewel verzoeker een geboortecertificaat, scholingscertificaten, een brief en een lidkaart van MASSOB neerlegde, wordt hem verweten onvoldoende elementen te hebben aangehaald. Het CGVS moest alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen doch verzaakte aan deze taak. Het CGVS had *“alle beschikbare middelen kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen”* doch heeft dit niet gedaan. De voorzienbare gevolgen voor verzoeker bij een terugkeer werden niet onderzocht.

Volgens verzoeker zorgen verklaringen die hij deed tijdens één gehoor doch niet tijdens een ander niet voor een tegenstrijdigheid en blijkt hieruit niet dat zijn goede trouw in vraag kan worden gesteld. Hij merkt in het algemeen nog op dat de onwetendheden die hem worden verweten niet van die aard zijn dat zij afbreuk doen aan zijn relaas, dat meer dan de helft van de beslissing is gebaseerd op een gebrek aan kennis dat geen afbreuk doet aan het relaas en dat er essentieel moet worden vastgesteld dat hij een omstandig relaas gaf en voldeed aan de bewijslast. Bovendien blijven zelfs bij onvoldoende elementen of onduidelijkheden, de feiten bepalend. Verzoeker stelt dat er geen afdoende feitenvinding geschiedde en dat het CGVS zich beperkte tot een stereotiepe argumentatie.

Verder is verzoeker verward en getraumatiseerd en klaagt hij aan dat hiermee geen rekening werd gehouden. Voorts stelt hij de werkelijke gebeurtenissen te hebben verteld doch dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn en dat niet kan worden verwacht dat hij elk element bewijst. Kwade trouw kan niet worden vermoed doch moet worden bewezen.

Verzoeker voert tevens aan dat hij verzocht om de bijstand van een tolk doch dat hij bij het CGVS zulke bijstand niet genoot. Zelfs indien men ervan uit gaat dat iedereen op heden correct Engels spreekt, dan nog wijst hij erop dat hij slechts *“broken English”* of *“Nigeriaans Engels”* spreekt zodat de vertaling diende te gebeuren door iemand met een doorgedreven kennis van de Engelse taal. Het gebrek aan taalkundige bijstand is een aanwijzing dat er bepaalde onduidelijkheden kunnen optreden, dat bepaalde elementen verkeerd worden geïnterpreteerd en dat ten onrechte tegenstrijdigheden worden verweten.

Verder herhaalt verzoeker dat het CGVS zich beperkt tot het vaststellen van onwetendheden in plaats van actief elementen te verzamelen die het asielverzoek kunnen staven om zo te voldoen aan haar samenwerkings- en onderzoeksplicht.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/2, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de vreemdelingenwet, artikel 3 en 5 van het EVRM en de rechten van verdediging.

Nadat hij op de volgende zes pagina's in het verzoekschrift de voormelde wetsartikelen citeert, een aantal algemene theoretische beschouwingen opneemt en de reeds onder het eerste middel gegeven samenvatting van de bestreden beslissing herneemt, stelt hij dat het duidelijk is dat er ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land een ernstig risico loopt op schade.

Verzoeker herhaalt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert en herneemt integraal de reeds onder het eerste middel opgenomen algemene informatie omtrent (prominente) leden van MASSOB. Verder herhaalt hij dat hij reeds werd gedetineerd in Nigeria, stelt hij dat er dus een redelijke kans is dat hij bij een terugkeer een ernstig risico op schade kan ondergaan en stelt hij dat het CGVS geen goede redenen aanhaalt waaruit blijkt dat deze schade zich er niet opnieuw zal voordoen.

Het CGVS ging volgens verzoeker niet na of het bestaan van ernstige schade kan worden aangenomen op basis van de gegevens van de zaak die als vaststaand moeten worden beschouwd.

Verzoeker herneemt op de volgende pagina's in het verzoekschrift (p.20-22) nagenoeg integraal de reeds onder het eerste middel gedane uiteenzetting en argumentatie. Hij voegt hieraan toe dat het CGVS zich ervan had moeten vergewissen dat hij geen enkel risico zou lopen op een mensonterende behandeling ingeval een terugkeer en uit het verwijt dat uit de beslissing niet blijkt dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 van het EVRM. Tevens voegt hij de algemene beschouwing toe dat, ondanks dat

het CGVS poogt de ongeloofwaardigheid van het relaas vast te stellen, elementen daaruit nog steeds kunnen leiden tot een EVRM-schending.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en "*het verbod van willekeur*".

Hij geeft een algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en stelt dat het verbod van willekeur inhoudt dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om te komen tot een weloverwogen besluit.

Vervolgens herneemt verzoeker de reeds onder zowel het eerste als het tweede middel opgenomen samenvatting van de bestreden beslissing. Volgens hem is de motivering niet deugdelijk, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd en is deze totaal ongegrond. In de beslissing wordt niet vastgesteld dat de gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees en van ernstige schade niet ernstig zouden zijn. De aangehaalde elementen zijn niet van die aard dat zij duidelijk aangeven dat het risico van wat verzoeker vreest weggenomen wordt. Het onderzoek naar de ware vrees komt in de beslissing niet tot uiting. Verzoeker herhaalt bij de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht andermaal een aantal van de argumenten zoals reeds opgenomen onder zijn eerste en tweede middel.

Verder is het volgens hem duidelijk dat de beslissing onzorgvuldig werd voorbereid en genomen. Er is geen correcte behandeling van verzoeker aangewend en geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en belangen. Verzoeker herneemt opnieuw de reeds herhaaldelijk uiteengezette argumenten en voegt hieraan toe dat uit het gebrek aan taalkundige bijstand op zijn minst een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt.

Tot slot wijst verzoeker, zich andermaal steunend op een letterlijke herneming van de reeds eerder in het verzoekschrift uiteengezette argumentatie, erop dat het CGVS de in aanmerking komende belangen niet op juiste wijze heeft afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen.

2.2.1. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van "*het verbod van willekeur*" en in dit kader herhaald stelt dat een belangenafweging moet worden gemaakt, dient te worden opgemerkt dat zulke belangenafweging *in casu* niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.2. Nog daargelaten dat verzoeker nergens uitwerkt op welke wijze de rechten van verdediging door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden, dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.3. Verzoeker preciseert op generlei wijze op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet zou (kunnen) zijn geschonden. Dit artikel bepaalt op louter algemene wijze welke vreemdelingen als vluchteling, dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, kunnen worden erkend. De schending van dit algemeen geformuleerde artikel wordt niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. Verzoeker laat eveneens na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in

staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die in tegenstelling met wat hij voorhoudt geenszins kunnen worden omschreven als stereotiepe argumentatie, die in duidelijke bewoordingen in deze beslissing zijn opgenomen en die hierin op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen, kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.7. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, in zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat zich communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan, een gebrek aan taalkundige bijstand aanvoert, het verwijt uit dat hij bij het CGVS niet werd bijgestaan door een tolk en laat uitschijnen dat hijzelf slechts gebroken Engels of Nigeriaans Engels zou spreken en de dossierbehandelaar bij het CGVS het Engels onvoldoende machtig zou zijn geweest om dit gebroken Engels te verstaan, dit betoog niet kan worden aangenomen. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat niets eraan in de weg staat dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen worden afgeleid en toont in het geheel niet aan dat de ondervrager bij het CGVS de Engelse taal onvoldoende machtig was om hem te begrijpen. Verzoeker verzocht bij de aanvang van zijn asielprocedure zelf om te worden gehoord in het Engels. Hij verklaarde omtrent deze taal daarbij eenduidig: *"Ik beheers deze taal voldoende om de problemen die geleid hebben tot mijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden"* (administratief dossier, stukken 11 en 12). Daarenboven is verzoeker hoogopgeleid en behaalde hij een universitair diploma als Bachelor of Engineering (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.11). In de loop van zijn schoolcarrière genoot hij blijkens de neergelegde documenten ter zake bovendien de nodige Engelstalige scholing (administratief dossier, stuk 9: documenten). Dat hij slechts gebroken Engels zou kunnen spreken kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen. Aan verzoeker werd bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS daarenboven de vraag gesteld of hij de ondervrager begreep en werd er aan hem verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de vertaling of andere – diende te melden, hetgeen hij naliet te doen (administratief dossier, stuk 5, p.1). Noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor formuleerde enig bezwaar of enige opmerking inzake de vertaling of communicatie, ook niet wanneer daartoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden. Verzoeker stelde integendeel uitdrukkelijk en eenduidig dat de vragen duidelijk waren (*ibid.*, p.26). Voorts dient te worden vastgesteld dat uit het gehoorverslag blijkt dat het gehoor op een normale wijze is geschied en kunnen hieruit nergens problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Verzoeker beperkt zich bovendien tot het opwerpen van een aantal algemene en ongefundeerde

beweringen, zonder deze aan de hand van concrete elementen of argumenten uit te werken en zonder te preciseren op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Daar waar verzoeker beweert verward en getraumatiseerd te zijn en aanklaagt dat hiermee geen rekening werd gehouden, dient te worden opgemerkt dat hij hiervan zelf nooit eerder melding maakte en dat zijn algemene beweringen ter zake geen steun vinden in het dossier. Verzoeker brengt geen medisch attest bij waaruit het bestaan van enig trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS en maakte geen van beide enige melding van problemen hoewel bij de aanvang van het gehoor, zoals reeds hoger werd vastgesteld, duidelijk werd aangegeven dat problemen dienden te worden gemeld. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma en de beweerde verwarring zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoeker voert voor het overige geen concrete elementen of argumenten aan ter weerlegging van de bestreden motivering waarin op omstandige wijze wordt uiteengezet waarom hij niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk betrokken was bij de MASSOB. Dit ingevolge het feit dat hij dienaangaande verklaringen aflegde die zowel onderling tegenstrijdig zijn als in strijd zijn met de door hem neergelegde documenten, ingevolge het frappante gebrek aan kennis dat ter zake in zijn hoofde werd vastgesteld, ingevolge het gegeven dat hij ter adstructie hiervan een frauduleus document neerlegde en over dit document vage verklaringen aflegde en ingevolge zijn vage verklaringen omtrent de door hem neergelegde aanbevelingsbrief. Verzoeker laat de bestreden beslissing voor het overige tevens volledig ongemoeid, daar waar wordt vastgesteld dat hij omtrent de gebeurtenissen op 9 november 2012 verklaringen aflegde die inconsistent zijn met de inhoud van de door hem zelf neergelegde krantenartikelen en dat hij zijn beweerde detentie van drie maanden ingevolge zijn erg vage verklaringen hieromtrent niet aannemelijk maakt. De voormelde motivering en vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet *in concreto* worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

Voor zover verzoeker deze vaststellingen in het verzoekschrift tracht te minimaliseren, stelt dat deze niet van die aard zijn dat zij afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en betoogt dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn, dient te worden opgemerkt dat dit betoog bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. De gedane vaststellingen hebben immers stuk voor stuk betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas, meer bepaald op het politieke profiel waarop hij zijn problemen baseert en de problemen die hij beweert te hebben ondergaan.

Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn reisweg naar België, en dit ondanks dat hij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Deze vaststelling vormt een bijkomende negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker talmde blijkens het niet-betwiste feitenrelaas en blijkens de bijlage 26 in het administratief dossier en zoals bij het verzoekschrift gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 1) daarenboven gedurende twee weken alvorens asiel aan te vragen na België te zijn binnen gereisd. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en twee weken talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde politieke profiel en asielrelaas.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map documenten) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, dewelke door hem niet worden weerlegd of betwist, de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers profiel en relaas niet herstellen.

De in het verzoekschrift aangehaalde informatie met betrekking tot de situatie van (prominente) MASSOB-leden is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers politieke profiel en problemen, niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.7. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen, gezien verzoeker niet voldoet aan de in dit artikel gestelde voorwaarden.

2.2.10. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

2.2.11. In zoverre verzoeker het CGVS nog verwijt dat het niet bewijst dat hij geen gegronde vrees voor vervolging koestert en geen ernstige schade riskeert en waar hij betoogt dat het CGVS naliel actief elementen te verzamelen die het asielverzoek kunnen staven, dat het CGVS "*alle beschikbare middelen (had) kunnen aanwenden om andere nodige bewijzen te verzamelen*" en dat het CGVS zijn zaak niet, onvoldoende of onvoldoende zorgvuldig zou hebben onderzocht, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij hiermee voorbijgaat aan het gegeven dat de bewijslast inzake zijn asielaanvraag, zoals reeds werd gesteld *sub* 2.2.5., in beginsel berust bij verzoeker zelf. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker en heeft daarbij geenszins de verplichting om alle aangebrachte feiten, zo dit al mogelijk zou zijn, te controleren. Verder is er geen bepaling die of beginsel dat de instanties, belast met het onderzoek van de asielaanvraag, de verplichting oplegt om de asielzoeker bij de staan in diens inspanningen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen en om de lacunes in diens bewijsvoering op te vullen. Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker zich ook in deze beperkt tot het uiten van een aantal algemene en ongefundeerde beweringen. Hij laat na uit te werken welke gegevens van zijn zaak niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht en toont niet aan op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn asielaanvraag of de bestreden motivering. Daarenboven brengt verzoeker zelf geen bijkomende elementen of informatie bij die nuttig zouden kunnen zijn bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker preciseert voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, zou zijn geschonden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn aanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.12. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.13. Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico zou lopen op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad te dezen, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

2.2.14. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS